

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสรุปประเด็นตามลำดับ ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
4. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้
5. การเขียนสะกดคำ
 - 5.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 5.2 ความมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 5.3 องค์ประกอบของการเขียนสะกดคำ
 - 5.4 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
 - 5.5 ปัญหาการเขียนสะกดคำ
6. แบบฝึกทักษะ
 7. ความพึงพอใจ
8. บริบทโรงเรียนหนองกาวกรราษฎร์บำรุง
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ
10. กรอบแนวคิดในการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ผู้วิจัยได้ประมวลความรู้จากผลการศึกษาของสำนักนายกรัฐมนตรีกว่า 10 ปีว่า กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระดับโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 145) พร้อมกันนี้ได้ปรับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น (สำนักนายกรัฐมนตรีกว่า 10 ปี : 1)

จากการวิจัยและติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรในช่วงระยะ 6 ปีที่ผ่านมา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2546 ก, 2546 ข, 2548 ก, 2548 ข ; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2547 ; สำนักผู้ตรวจราชการและติดตามประเมินผล, 2548 ; สุวิมล ว่องวานิช และนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2547 ; Nutravong, 2002 ; Kittisunthorn, 2003) พบว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 มีจุดดีหลายประการ เช่น ช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษาทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วม และมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น และมีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาดังกล่าว ยังได้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นที่เป็นปัญหาและความไม่ชัดเจนของหลักสูตรหลายประการ ทั้งในส่วนของเอกสารหลักสูตร กระบวนการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติและผลผลิตที่เกิดจากการใช้หลักสูตร ได้แก่ ปัญหาความสับสนของผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สถานศึกษาส่วนใหญ่กำหนดสาระและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้มาก ทำให้เกิดปัญหาหลักสูตรแน่น การวัดและประเมินผลไม่สะท้อนมาตรฐาน ส่งผลต่อปัญหาการจัดทำเอกสารหลักฐานทางการศึกษาและการเทียบโอนผลการเรียน รวมทั้งปัญหาคุณภาพของผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์อันยังไม่เป็นที่น่าพอใจ

นอกจากนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มี

คุณธรรม และมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวทางพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน (สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549 : 125) ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 2)

จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยและติดตามผลการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่ผ่านมา ประกอบกับข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคนในสังคมไทย และจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนั้นได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปีไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียน เกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับและเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติได้ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังกล่าวมานำไปสู่หลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551

เอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นี้จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มี

การเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในเอกสารนี้ ช่วยทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกระดับเห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนตลอดแนว ซึ่งจะสามารถช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาร่วมกันพัฒนาหลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดทำหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็นเอกภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจนเรื่องการวัดและประเมินผล การเรียนรู้และช่วยแก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษา ดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ระดับชาติจนกระทั่งถึงสถานศึกษา จะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งเป็นกรอบทิศทางการจัดการศึกษาทุกรูปแบบ และครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 3)

การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งระดับชาติ ชุมชน ครอบครัว และบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบ โดยร่วมกันทำงานอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องในการวางแผน ดำเนินการ ส่งเสริมสนับสนุน ตรวจสอบ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 3)

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษ ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 4)

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 4)

2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมาย

และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษา อย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วม ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตาม ธรรมชาติครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิด กับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 5)

3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้ เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่น ในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และ พัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนา

ผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 6)

4.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

4.1.1 ความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.1.2 ความสามารถในการคิดเป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.1.3 ความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรม และข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.1.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.1.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม

และมีคุณธรรม

4.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 7)

4.2.1 รักษาดี ศาสน์ กษัตริย์

4.2.2 ซื่อสัตย์สุจริต

4.2.3 มีวินัย

4.2.4 ใฝ่เรียนรู้

4.2.5 อยู่อย่างพอเพียง

4.2.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

4.2.7 รักความเป็นไทย

4.2.8 มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

5. มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

5.1 ภาษาไทย

5.2 คณิตศาสตร์

5.3 วิทยาศาสตร์

5.4 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

5.5 สุขศึกษาและพลศึกษา

5.6 ศิลปะ

5.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี

5.8 ภาษาต่างประเทศ

กล่าวโดยสรุป หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้ 8

กลุ่มสาระและนำมาจัดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ เพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่ชาติไทยตลอดไป

กล่าวโดยสรุป หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย สร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข

การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 25) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์เป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชน

1. หลักการจัดการเรียนรู้

เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง

ได้ยึดประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนี้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรม

2. กระบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือที่จะนำตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการแบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ ความคิดกระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนพัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้จัดการกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. แนวการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 25) กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากสภาพจริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการลักษณะนิสัย กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน พัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่ง

ที่อ่านเพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการและการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลแนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกรักใคร่ ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจ ในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สรุปได้ว่า ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การเขียนจึงมีความสำคัญมากเป็นการถ่ายทอดสรรพสิ่งอันเป็นความรู้สึกรักใคร่ของตนเองออกมาเป็นสัญลักษณ์ ประทับตราไว้บนวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ อาจจะต้องการสื่อกับบุคคลอื่นหรือไม่สื่อกับบุคคลอื่นก็ได้แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้เขียน นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพเป็นสมบัติล้ำค่าแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องมีการเตรียมตัวและวางแผนอย่างเป็นระบบ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการนำสื่อนวัตกรรมต่าง ๆ มาประกอบการเรียนการสอนก็จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้หลายลักษณะ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 93) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียน ได้พัฒนาการเรียนของตนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย มีครูเป็นผู้แนะนำหรือจัดแนวการเรียนแก่นักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ควรจัดกิจกรรม ให้นักเรียนรู้จักคิดศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์วิจารณ์ข้อมูลและสังเคราะห์เป็นความรู้ของตนเอง นักเรียนจะอ่านหนังสือ จดบันทึกและควรจะได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เรียนรู้ จากวิทยากรท้องถิ่นจากสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น อินเทอร์เน็ต ซีดีรอม วิกิพีเดีย เป็นต้น

เนสสัน (ชาญชัย อาจิณสมาจาร. 2540 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Neslson. 1952 : unpagad) ได้ให้คำจำกัดความของแผนการสอนว่า หมายถึง ข้อความของผลสัมฤทธิ์ ที่ต้องการให้บรรลุ และวิธีเฉพาะทางที่ทำให้สิ่งเหล่านี้บรรลุในฐานะเป็นผลลัพธ์ของกิจกรรม ที่ทำในแต่ละวันภายใต้การแนะนำของครู

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 203) กล่าวว่า แผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนวัดผลประเมิน ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แผนการสอนเป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นตามคู่มือครู หรือแนวการสอนของกรมวิชาการทำให้ ผู้สอนรับทราบว่า จะสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่อและวัดประเมินผล โดยวิธีใด

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 1) กล่าวว่า แผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดจำเป็นหลายลักษณะอักษรเพื่อใช้ปฏิบัติการสอน เพื่อใช้ในรายวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครู พัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์เรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่าง มีประสิทธิภาพ

ชัยชาญ วงศ์สามัญ (2545 : 39) ได้ให้ความหมายของแผนการสอนหรือ แผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการสอนเป็นแบบบันทึกที่บรรจุข้อมูลต่างๆ ที่ผู้สอนจัดเตรียม สำหรับสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แผนการสอนที่ดีควรมีองค์ประกอบที่เหมาะสม มีขั้นตอน การจัดเตรียมและมีการปรับปรุงอยู่เสมอ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545 : 2) กล่าวว่า แผนการสอน หรือแผน การจัดการเรียนรู้ คือ แนวดำเนินการ และวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เกิด

การเรียนรู้ซึ่งส่วนสำคัญประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรม
สื่อการเรียน และการประเมินผลผู้เรียน

สุคนธ์ สิ้นชนนท์ และคณะ (2545 : 19) ได้กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้
หมายถึง การวางแผนการเตรียมการในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิด
กระบวนการเรียนรู้

รุจิ ภู่อาระ (2545 : 19) กล่าวว่า แผนการเรียนรู้เป็นเครื่องมือแนวทางใน
การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม (อัมพวรรณ)

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแนว
ดำเนินการที่จัดเตรียมไว้สำหรับไว้สำหรับการสอนเป็นการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบ
และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้
ประกอบด้วยจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และ
การประเมินผลผู้เรียน

2. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้

ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ จำแนกได้ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2538 :
352)

2.1 สาระสำคัญ คือ ความคิดรวบยอดหรือหลักการ หรือโครงสร้าง
ของเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่องราวนั้นไปแล้ว ฉะนั้นเนื้อหาสาระ
จะถูกต้องครอบคลุมและชัดเจน

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ ที่วิเคราะห์จากหลักสูตร
ในคำอธิบายรายวิชา เป็นสิ่งบอกให้ทราบว่าจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในขั้นใดของทักษะ
เช่น ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า และควร
มีจุดประสงค์ย่อยเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ปลายทาง

2.3 เนื้อหา คือเนื้อหาสาระที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2.4 กิจกรรมการเรียนการสอน คือ การจัดสถานการณ์ การเรียนรู้เพื่อให้
ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ต้องการกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน
คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ได้ฝึกปฏิบัติทั้งงานกลุ่ม และงานรายบุคคล ฉะนั้นกิจกรรม
จะต้องให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีความสนใจ ความเหมาะสม และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.5 สื่อการเรียนการสอน คือ เครื่องมือ วัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้
ประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้การสอนบรรลุจุดประสงค์ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น

สื่อการเรียนจึงมีความน่าสนใจ ความประหยัดและช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

2.6 การวัดและประเมินผล คือ การประเมินค่าของสิ่งต่าง ๆ เพื่อบอกคุณภาพของสิ่งนั้น ๆ เช่น การประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นการบอกคุณภาพว่าผู้เรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ใช้ข้อมูลมากเพียงพอมาประกอบการวินิจฉัยได้ เป็นต้นว่า แบบสังเกต แบบทดสอบ แบบสัมภาษณ์ และอื่น ๆ การวัดและประเมินผลที่ดี ควรจะมีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความสามารถประยุกต์ได้

2.7 กิจกรรมเสนอแนะ คือ การจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนในแต่ละจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อพูนความรู้กับนักเรียนโดยการจัดในโอกาสต่าง ๆ นอกเวลาเรียน รวมทั้งการจัดกิจกรรมเพื่อซ่อมเสริม และการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและเห็นคุณค่าของวิชาที่เรียน

2.8 ข้อเสนอแนะของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย (ตรวจสอบนิเทศ/เสนอแนะรับรอง) คือ การตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยของแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนที่จะนำไปใช้จริงและลงชื่อ วัน เดือน ปี กำกับ

2.9 บันทึกผลการเรียนหลังสอน คือ การบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้วเกิดผลอย่างไร นำผลมาบันทึกไว้เป็นการปรับปรุงแก้ไขในคราวต่อไปและลงชื่อ วัน เดือน ปี กำกับ

แนวที่ยึดคาบเวลาเป็นหลัก คือ การทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายคาบ รายสัปดาห์ รายเดือน รายภาคการศึกษา หรือรายปี ก็ได้

แนวที่ยึดเนื้อหาเป็นหลักเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่พิจารณาว่าเนื้อหาและวิชา หรือรายวิชา มีหัวข้อหรือหน่วยเนื้อหาย่อยอะไรบ้าง แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนจะใช้หัวข้อหรือหน่วยเนื้อหานั้นเป็นขอบข่ายของแต่ละแผน

เอกสารประกอบการทำแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย หลักสูตร คู่มือครู หนังสือเรียน และเอกสารอื่น ๆ เช่น วารสาร

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องยึดส่วนประกอบสำคัญแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างน้อยส่วนนี้เป็นแนวทางในการเขียนส่วนประกอบอื่น ๆ เป็นส่วนเสริม เมื่อเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จแล้ว ส่วนจะพัฒนาปรับปรุงเพิ่มเติมความจำเป็นต้องการของแต่ละหน่วยงานได้

3. ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้กระทำตามขั้นตอนดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2531 : 33)

3.1 ศึกษาหลักสูตร จุดหมาย โครงสร้างของกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ จุดประสงค์ของกลุ่มประสบการณ์ และคำอธิบายกลุ่มประสบการณ์

3.2 ศึกษาการใช้คู่มือหลักสูตร คู่มือหลักการสอน แนวการสอน เพื่อให้เข้าใจจุดเน้นของหลักสูตร หตุผลในการปรับปรุงหลักสูตร สารระสำคัญที่ควรปรับปรุง เปลี่ยนแปลง บทบาทของครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการต่าง ๆ พัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของกลุ่มประสบการณ์

3.3 นำโครงสร้างเนื้อหาวิชา จุดประสงค์ของกลุ่มประสบการณ์ และจุดประสงค์รายวิชามากำหนดหัวข้อเนื้อหาหลัก หัวข้อเนื้อหาย่อย โดยให้สัมพันธ์กับอัตราเวลาเรียนที่กำหนดให้ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์เป็นการกำหนดการสอนระยะยาว

3.4 ศึกษาตัวอย่างการสอนในคู่มือครู แล้วจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน คาบเวลาเรียน ให้เหมาะสมกับหัวข้อเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละหัวข้อ เพื่อครูนำไปปรับสอนให้เหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้ในตารางเรียนของแต่ละวันในแต่ละสัปดาห์ต่อไป

3.5 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยครูต้องพิจารณาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ มาประกอบ เช่น หนังสือค้นคว้า อ้างอิง สารระสำคัญสำหรับครู หนังสือเรียน สื่อการเรียนการสอน วัสดุสำหรับนักเรียนฝึกปฏิบัติ ข้อทดสอบสำหรับวัดผลและประเมินผลนักเรียน

4. หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 211 - 216) กล่าวถึง หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นสิ่งยากมาก แต่ผู้ที่ไม่คุ้นเคยจะรู้สึกว่าเป็นภาระหนัก อย่างไรก็ตามถ้าได้ฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอผลที่ได้จะคุ้มค้ำกับเวลาอย่างแท้จริง การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้ถูกต้องตามหลักการ สิ่งที่ต้องเขียนให้ชัดเจนในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้ถูกต้องคือ

4.1 ชื่อเรื่อง เป็นหัวข้อย่อยที่แยกจากหัวข้อใหญ่หรือหน่วยย่อย ชื่อเรื่องหรือหัวข้อเรื่องนี้ได้มาจากการอ่านคำอธิบายรายวิชาหรือใช้หัวข้อปัญหาในชีวิตจริงตามความต้องการของชุมชนให้สอดคล้องกับวัยและความสามารถของผู้เรียน หรือจากแนวการสอนของกรมวิชาการ

4.2 จำนวนคาบ เป็นคาบเวลาที่ใช้สอนเรื่องย่อหน้านั้น โดยคำนวณจากจำนวนคาบของหัวข้อใหญ่ คำนวณคาบให้เหมาะสมกับน้ำหนักและปริมาณของหัวข้อย่อหน้านั้น

4.3 สารระสำคัญ คือแก่นของความรู้ ทักษะและเจตคติที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่อง (หน่วย หัวข้อ) นั้น ๆ แล้วจัดเป็นหัวใจหรือตะกอนของความรู้ความสามารถที่จะให้ติดค้างไปกับนักเรียนในอนาคต และจัดเป็นกรอบกำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนประจำหัวข้อเรื่องนั้น การเขียนสารระสำคัญให้คำนึงถึงหลักการเขียนดังนี้

4.3.1 เป็นประโยคที่สมบูรณ์ (มีภาคประธาน ภาคแสดง) และได้ใจความ

4.3.2 ใช้คำกะทัดรัดชัดเจน

4.3.3 มีใจความตรงกับเนื้อหา

4.4 จุดประสงค์ ต้องเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยทั่วไปจะเขียนรวมไม่แยกจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทาง

4.5 เนื้อหา เป็นสาระความรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ศึกษาในคาบของเวลาเรียนนั้นในการเขียนควรเขียนเพียงหัวข้อหรือเค้าโครงเท่านั้น ไม่ต้องลงรายละเอียดทั้งหมด ซึ่งผู้สอนควรได้ศึกษาค้นคว้าหารายละเอียดเพิ่มเติมจากเอกสารต่าง ๆ

4.6 กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นวิธีจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งจัดให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร

4.7 สื่อการเรียนการสอน หมายถึงวัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ครูและนักเรียนใช้ประกอบการเรียนการสอนในเรื่องนั้น ๆ อาจเป็นรูปภาพ ของจริง ของจำลอง แผนภูมิ เพลง หนังสือนิทาน บัตรคำ แผ่นใส แผ่นสไลด์ ฯลฯ ครูควรจัดหามาใช้ให้สอดคล้องกับบทเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น และผู้สอนเกิดความสะดวกในการสอน หลักการใช้สื่อการเรียนการสอน มี 6 ป ได้แก่

4.7.1 เป้าหมาย หมายถึง เลือกสื่อมาใช้ให้ตรงกับจุดประสงค์การสอน

4.7.2 ประโยชน์ หมายถึง เป็นสื่อที่ให้ประโยชน์ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีและช่วยให้ผู้สอนเกิดความสะดวก คล่องตัวในการสอน

4.7.3 ประสิทธิภาพ หมายถึง เป็นสื่อที่มีคุณภาพ ไม่ขาดไม่เก่าเกินไป มีความชัดเจน และใช้งานได้ดี

4.7.4 ปลอดภัย หมายถึง การใช้สื่อให้คำนึงถึงความปลอดภัย ถ้าเป็นสื่อที่ต้องระวังมากหรืออาจเกิดอุบัติเหตุได้

4.7.5 แปลกตา หมายถึง ควรเป็นสื่อที่นักเรียนไม่คุ้นเคย มีความน่าสนใจ และแปลกใหม่สำหรับนักเรียน

4.7.6 ประหยัด หมายถึง เป็นสื่อที่ต้องไม่ใช้เงินทุนมากเกินไปจนจำเป็น ถ้าเป็นสื่อที่ครูสามารถจัดทำเองได้จากเศษวัสดุที่มีในท้องถิ่น ยิงมีค่ามากกว่าสื่อที่จัดซื้อ

4.8 การวัดและประเมินผล เป็นความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องวัดและประเมินผล ทุกครั้งที่สอน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ อาจวัดผลก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น ใช้แบบทดสอบ ก่อนเรียน ใช้การสังเกตการณ์ทำกิจกรรมของผู้เรียน การซักถาม การสัมภาษณ์ การให้ทำแบบฝึกหัดให้ทำข้อสอบหลังการเรียน เป็นต้น

หลักการเขียนการวัดผลและประเมินผล

1. เขียนเรียงลำดับวิธีวัดผลและประเมินผล
2. เขียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดให้
3. เขียนให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

5. เทคนิคในการจัดการสอน ควรปฏิบัติดังนี้ (สุนันทา สุนทรประเสริฐ.

2545 : 6 - 7)

5.1 ศึกษาหลักสูตรและระยะเวลาในการสอน โดยศึกษาว่า

5.1.1 สอนวิชาใด

5.1.2 หลักสูตรเป็นอย่างไร

5.1.3 ระยะเวลาที่เรียนกี่สัปดาห์

5.1.4 มีการสอนกี่ครั้ง

5.1.5 ศึกษาเอกสารต่าง ๆ เพื่อประกอบการจัดทำแผนการสอน

5.2 จัดแบ่งเนื้อหาโดยกำหนดโครงสร้างของเนื้อหาและจุดประสงค์ของรายวิชานั้น ตลอดทั้งภาคเรียนนั้นหรือตลอดปี แล้วมีกำหนดเป็นโครงสร้างแผนการสอนรายวิชาแบ่งออกเป็นกี่เรื่อง

5.3 การวางแผนโดยกำหนดแผนการสอน อาจกำหนดเป็นเรื่อง ๆ ไปหรือเป็นจำนวนครั้ง หรือกำหนดเป็นรายคาบก็แล้วแต่ผู้สอนกำหนด การวางแผนการสอนนั้นปกติจะต้องวางแผนตลอดหลักสูตร แต่ในหลายกรณีครูอาจทำไม่ทันก็อาจจัดทำล่วงหน้าเป็นรายสัปดาห์

5.4 การจัดเตรียมการสอน อันที่จริงการวางแผนการสอนเป็นการเตรียมการสอนขั้นตอนหนึ่ง แต่ปกติแผนการจัดการเรียนรู้จะเป็นเพียงกำหนดการเท่านั้น ในการสอนจะเตรียมการสอนในส่วนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ส่วนที่ต้องจัดเตรียม

5.4.1 สื่อหรืออุปกรณ์ จะต้องทำหรือจัดหาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นครูจะต้องเตรียมสื่อที่จะต้องจัดทำขึ้น ครูจะต้องบอกได้ว่าจัดอย่างไร ใช้อย่างไร

5.4.2 การวัดหรือแบบประเมินผล จะต้องทำแบบหรือแนวทางในการวัดผลประเมินผล

5.4.3 ข้อควรคำนึงในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 219) เสนอแนะการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้

1. เขียนให้ชัดเจนแจ่มแจ้งทุกหัวข้อ เพื่อให้เกิดความกระชับแก่ผู้อ่าน มีรายละเอียดพอสมควร ไม่ย่อหรือละเอียดจนเกินไป
2. ใช้ภาษาเขียนที่สื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน เป็นประโยคที่ได้ใจความ ไม่ใช่ความกำกวม ไม่ยืดเยื้อเยิ่นเย้อ
3. เขียนทุกหัวข้อหรือทุกช่องให้สอดคล้องกัน เช่น
 - 3.1 สารสำคัญต้องสอดคล้องกับเนื้อหา
 - 3.2 จุดประสงค์จะต้องสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรมและการวัดผล
 - 3.3 สื่อการเรียนจะต้องสอดคล้องกับกิจกรรมและการวัดผล
4. เขียนให้เป็นลำดับขั้นตอนก่อนหลังในทุกหัวข้อ
5. เขียนทุกหัวข้อให้ถูกต้องและจุดประสงค์ต้องเขียนให้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 6. จัดเนื้อหากิจกรรม ให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้
 7. คิดกิจกรรมที่น่าสนใจอยู่เสมอ ไม่ควรใช้วิธีเดียวกันทุกครั้งการสอน
 8. เขียนให้เป็นระเบียบง่ายต่อการอ่าน และสะอาดชวนอ่าน
 9. เขียนในสิ่งที่สามารถจัดได้จริง และสอนตามที่ได้วางแผนไว้

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงรายละเอียดต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ รวมไปถึงขั้นตอนและหลักการในการจัดทำแผนการเรียนรู้เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต เพราะเป็นการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูด เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดเรื่องราวต่าง ๆ ดังนั้นการเขียนสะกดคำจึงมีความสำคัญต่อการเขียนเป็นอย่างมาก เพราะเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่ง นักเรียนจะต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้อง ดังนั้นครูผู้สอนต้องให้ความรู้ในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเพื่อผู้เรียนจะได้นำไปใช้ในการเรียนระดับสูงขึ้นไป

1. ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

ชิน โพธิ์อ่อน (2526 : 10) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่สามารถเขียนสะกดคำหนึ่ง โดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตามที่มันควรอยู่และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525

สุภาพ ดวงเพชร (2533 : 15) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำหมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

สาวิตรี เทพิกัน (2535 : 10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนสะกดคำ มีความสำคัญที่สุดในการสื่อสารความหมายด้วยวิธีการเขียน และเพิ่มพูนทักษะในการเขียน เพราะการเขียนผิด ความหมายของคำก็เปลี่ยนไปและประสิทธิภาพการเขียนก็ลดลง ในทางตรงข้าม ถ้าเขียนสะกดคำที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง และทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตนเองยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ประสิทธิภาพของการเขียนเพิ่มขึ้นด้วย

สุรีพร แยมฉาย (2536 : 3) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้เขียนสื่อความหมายได้ดี ถูกต้องรวดเร็ว อีกทั้งเป็นการสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้อ่านช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเอง และก่อให้เกิดศรัทธาแก่ผู้ได้อ่านด้วย

วรรณิ โสภประยูร (2537 : 542) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง วิธีเขียนคำโดยเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ

เว็บสเตอร์ (Webster. 1996 : 8 ; อ้างถึงใน ฤทัยรัตน์ ทิพวรรณ. 2545 : 9) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ศิลปะหรือเทคนิคในการสร้างคำโดยใช้ตัวอักษรตามแบบที่คนยอมรับ

มนัสวาท ไชยคารา (2540 : 28) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของคนเรามาเป็นตัวหนังสือ เพื่อเป็นการสื่อความหมายให้บุคคลอื่นได้เข้าใจความรู้สึกของตน และการเขียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้ด้วย

กูด (Good. 1945 : 383 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทร์เป็น. 2552 : 38) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำได้ว่า การเขียนสะกดคำคือ วิธีการจำตัวอักษรได้เกิดจากการใช้ชื่อ หรือออกเสียงเป็นตัว ๆ ไปและเชื่อมเข้าเป็นคำหนึ่ง ๆ ที่ทุกคนยอมรับได้

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดยการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด การันต์ ให้ถูกต้องเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

2. ความมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสภประยูร (2542 : 141) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการเขียนไว้หลายประการ ดังนี้

- 2.1 เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามหลักตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจน และอ่านเข้าใจง่าย
- 2.2 เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการเขียนให้พัฒนาองกามขึ้นตามควรแก่วัย
- 2.3 เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้องและเขียนได้รวดเร็ว
- 2.4 เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส
- 2.5 เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิดแล้วจดบันทึกสรุปและย่อใจความเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
- 2.6 เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง

2.7 เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหาร ให้ถูกต้องตามหลักภาษาที่สื่อความหมายให้ตรงตามที่ต้องการ

2.8 เพื่อให้ทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2.9 เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจ และมีความถนัด

2.10 เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่ออาชีพ การศึกษาหาความรู้อื่นๆ

สรุปได้ว่า ความมุ่งหมายในการเขียน เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และความรู้สึกลึกซึ้งเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดในชีวิตประจำวัน

3. องค์ประกอบของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีหลักในการสอน เขียนสะกดคำเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนสะกดคำให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งมีผู้กล่าวถึงหลักการ สอนเขียนสะกดคำ ดังนี้

วิมลศิริ ร่วมสุข (2522 : 106) กล่าวถึงหลักการสอนเขียนสะกดคำว่า การสอน เขียนสะกดคำยาก ควรจัดให้มีการแข่งขันเขียนสะกดคำยากและพยายามสอนให้สัมพันธ์ กับทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน

ทรง จิตประสาธ (2522 : 60) กล่าวถึงหลักการสอนเขียนสะกดคำว่า การสอน สะกดคำให้ได้ผลดีควรให้เด็กอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง และให้เห็นค่าน้อยอย่างชัดเจน และรู้ ความหมายของคำ สามารถใช้ค่านั้นในการแต่งประโยค และให้เด็กเขียนคำและทบทวน การเขียน การอ่านการพูดค่านั้นเสมอ

อศุลย์ ไทรเล็กทิม (2528 : 73) กล่าวถึง หลักการสอนเขียนสะกดคำว่า การสอนเขียนสะกดคำยากควรจะสอน โดยการฝึกฝนทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สัมพันธ์กันเพราะทักษะทั้งสี่ด้าน ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน จะขาดทักษะใดทักษะหนึ่งไม่ได้ และทักษะแต่ละทักษะจะช่วยเสริมกันและกัน

สรุปว่า การเขียนสะกดค่านั้นจะต้องมีหลักในการเขียนสะกดคำ โดยสอนให้มีความสัมพันธ์กันทั้งสี่ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

องค์ประกอบของการเขียน มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

วรรณิ โสุมประยูร (2542 : 142) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า มีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการ ดังนี้

1. ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จินตนาการของผู้เขียน ความสามารถในการบอกเนื้อหา การใช้ภาษา การแสดงความคิดเห็น ลายมือของผู้เขียนและจรรยาบรรณของผู้เขียน

2. ภาษา (สาร) ภาษาไทยมีการจำแนกคำสำหรับใช้ให้ถูกกาลเทศะในแต่ละฐานะของบุคคล เพราะคำคำเดียวไม่สามารถใช้กับบุคคลได้ ในทางภาษาจำแนกภาษาออกเป็น 3 ระดับ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาแบบแผน

2.1 ภาษาปาก ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้พูดมากกว่าเขียน เช่น ภาษาถิ่น หรือหมายถึง การเขียนที่ใช้ภาษาพูดกับบุคคลที่สนิทคุ้นเคย

2.2 ภาษากึ่งแบบแผน เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนในการเขียนที่ใช้ภาษาแบบแผน

2.3 ภาษาแบบแผน เป็นภาษาที่มีความมุ่งหมายแบบแผนและหลักเกณฑ์สำหรับเขียนเฉพาะเรื่อง เช่น เรียงความ จดหมายราชการ ภาษาแบบแผนจึงเป็นภาษาที่ใช้มากกว่าพูด ถ้าจะใช้พูดก็เป็นการเขียนสำหรับการพูดอย่างมีพิธีรีตอง เช่น สุนทรพจน์ โอวาท

3. เครื่องมือที่ทำให้เกิดสาร หมายถึง เครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ เช่น ตัวอักษร ดินสอ สมุด ฯลฯ

4. ผู้อ่าน (ผู้รับสาร) การเขียนมีจุดมุ่งหมายที่แท้จริง คือเขียนเพื่อให้ผู้อื่นอ่านงานเขียนบางอย่าง ผู้เขียนมีเจตนาให้บุคคลเฉพาะกลุ่มอ่าน เช่น เขียนให้เด็กอ่าน เขียนให้นักธุรกิจอ่าน เขียนให้คนทั่วไปอ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนประกอบด้วย ผู้เขียนเลือกเนื้อหาและเครื่องมือมาเขียนด้วยลายมือและมีจรรยาบรรณในการเขียน การใช้ภาษาให้ถูกต้องกาลเทศะในแต่ละฐานะบุคคล

4. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสุมประยูร (2542 : 140 - 141) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนโดยสรุปไว้ ดังนี้

4.1 เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและประสบการณ์ของคนออกเสนอผู้อ่าน

4.2 เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเองมีประสบการณ์มาก่อนเป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่คุณเขียน เกิดความรู้สึกประทับใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา

4.3 เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่ง ไปสู่อีกสมัยหนึ่งหรือชาติหนึ่งไปอีกชาติหนึ่ง

4.4 เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคลเนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน

4.5 เป็นการสนองความต้องการมนุษย์ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสัมพันธ์ของคนในชาติ

4.6 เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียนทำให้รู้สึกถึงความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรือเขียนอื่น ๆ

4.7 เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้น

4.8 เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่นในตัวเอง การแสดงความรู้สึกและแนวทางการความคิด

4.9 เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทั้งต่อตนเองและสังคม

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน เป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ที่ผู้เขียน ต้องการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์และเก็บมาบันทึก เป็นข้อมูลข่าวสาร และผลงานเขียนทุกอย่างของคนออกมาเสนอผู้อ่าน

การเขียนสะกดคำโดยใช้คำพื้นฐานถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2544 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นอกจากนี้การสะกดคำยังเป็นพื้นฐานการเขียนทุกรูปแบบจึงมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำหลายท่าน ดังนี้

บุปผา ชังพุก (2524 : 4) กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ เป็นทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียนด้านอื่น ๆ เพราะนักเรียน

สามารถนำประโยชน์จากการเขียนสะกดคำไปใช้กับวิชาอื่นอีก ถ้าเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง รวดเร็วก็สามารถเข้าใจและเรียนวิชาอื่นได้ดีอีกด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนสะกด คำผิดก็จะก่อให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ผู้อ่านตีความหมายผิด ทำให้ไม่เข้าใจ ข้อความ ที่เขียนในที่สุดการสื่อสารก็ล้มเหลว งานเขียนของตนเองก็ด้อยคุณค่าไป

พระอภ โปษะกฤษณะ (2532 : 38) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ไว้ว่า ขณะนี้คนไทยส่วนมากรู้สึกว้าภาษาไทยกำลังอยู่ในอันตรายทั้งการออกเสียงคำ การใช้ คำ และการเขียนคำ วิธีหนึ่งที่จะช่วยรักษาความเป็นไทยของชาติก็คือ การศึกษาของเราและ การใช้ภาษาให้ถูกต้อง คนไทยส่วนมากเขียนหนังสือไม่ค่อยถูก ไม่ระมัดระวังในการเขียน พหุัญชนะ สระ ตลอดจนการวางรูปวรรณยุกต์

กำชัย ทองหล่อ (2533 : 190) กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูด เพราะฉะนั้น การเขียนคำจึงนับเป็นความสำคัญ ส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา การเขียนสะกดคำผิดความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไป หรืออาจจะ ไม่มีความหมายเลยก็ได้

ปีพมา ราษฎร์คุณฐิติ (2545 : 9) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นสิ่งจำเป็นมาก สำหรับการเขียน เพราะนอกจากสื่อความหมายได้ถูกต้องแล้ว ยังทำให้คงความถูกต้อง ของหลักภาษา เกิดความงามทางภาษาและยังทำให้ผู้เขียนได้รับความศรัทธาในงานเขียน นอกจากนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องยังเป็นพื้นฐานของการเขียนในการที่จะเริ่มเรียนวิชา อื่น ๆ อีกด้วย

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 1) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ไว้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ ถ้านักเรียน เขียนสะกดผิดจะทำให้การสื่อความหมายผิดไปด้วย และส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนไม่เป็นไปตามที่ประสงค์

บันลือ พฤษะวัน (2534 : 65) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เป็นสิ่งสำคัญของการเขียน หากเขียนผิดจะสื่อความหมายกันไม่ได้ บางครั้งพอเคาะความหมาย ได้แต่ก็แสดงความไม่รู้ของผู้เขียน อันเป็นสิ่งที่ลดความศรัทธาของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน

ชนาธิป ผลแวววาว (2548 : 24) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญมาก เพราะเป็นการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูด เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดเรื่องราวต่างๆ ดังนั้น การเขียนสะกดคำจึงมีความสำคัญต่อการเขียนเป็นอย่างมาก เพราะเป็นพื้นฐานที่จำเป็น ของการเขียนอย่างหนึ่ง นักเรียนจะต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถเขียน

ประโยคและเรื่องราวได้ ถ้านักเรียนสะกดคำผิด จะทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวจากผู้อื่น และไม่สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองได้ นับว่าการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญมากในทักษะการเขียน

ทองพูน ศิริมนตรี (2549 : 25) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญที่สุดในการสื่อความหมายด้วยวิธีเขียนและเพิ่มพูนทักษะในการเขียน การเขียนผิดจะเหมือนกับการพูดผิด ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปและประสิทธิภาพของการเขียนจะลดลงในทางตรงกันข้าม การเขียนสะกดคำถูกต้องจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง และจะทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตนมากยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันประสิทธิภาพของการเขียนก็เพิ่มมากขึ้นด้วย

สรุปว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญต่อผู้เขียนอย่างมาก กล่าวคือทำให้การเขียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ การเขียนสะกดคำถูกต้องก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง นอกจากนั้นทำให้ผู้เขียนเป็นที่น่านิยมนับถือในเรื่องภูมิปัญญาและการประณีตในการเขียนอีกด้วย

5. ปัญหาของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ เป็นปัญหาที่สำคัญของนักเรียนและครูสอนภาษาไทย เป็นอย่างมากและจากการศึกษา พบว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด มีดังนี้

สุทธิวงษ์ พงศ์ไพบุลย์ (2543 : 290 - 298) ได้กล่าวถึง ลักษณะของการเขียนผิดไว้ว่า

1. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ
2. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด
3. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด
4. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด
5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา

กรรณิการ์ พวงเกษม (2532 : 2) ได้กล่าวถึง ปัญหาและข้อบกพร่องจากการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้

1. เขียนสะกดผิดที่พยัญชนะ
2. การตัดและเติมสระ สระเปลี่ยนรูป การเขียนสระผิด การเขียนสระเสียงสั้นเสียงยาวสลับกัน เขียนคำที่ประวิสรรชนีย์ สระประสมเขียนผิด
3. ใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

4. ใช้สะกดผิดที่ใช้ตัวการันต์ผิด เขียนคำที่มาจากภาษาอื่นผิด เขียนผิด โดยแทนเสียงให้สั้นลงหรือยืดเสียงให้ยาวออก เขียนคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำผิดที่ สระ โอ ไอ และอัย เขียนคำที่ใช้อักษรนำผิด

สุชาดา ซาทอง (2534 : 76 - 77) ได้วิจัยเกี่ยวกับลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำเกี่ยวกับการใช้ตัวสะกด การันต์ผิด มีดังนี้

1. การใช้พยัญชนะต้นผิด
2. การใช้สระผิด
3. การใช้พยัญชนะตัวสะกดการันต์ผิด
4. การใช้วรรณยุกต์ผิด
5. การใช้พยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกดผิด

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 157) ได้กล่าวถึง สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดว่าเป็นลักษณะคำที่เขียนยาก นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด นักเรียนไม่รู้หลักภาษา นักเรียนไม่ทราบความหมายของคำ นักเรียนฟังไม่ชัด นักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดคำตามเสียงคำที่มาจากภาษาอังกฤษ และนักเรียนใช้คำที่มี ร ล ควบกล้ำไม่ถูก

กรมวิชาการ (2545ก : 23) ได้กล่าวถึง สาเหตุสำคัญที่ทำให้สะกดผิด คือ การละเลยไม่ตระหนักในความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ขาดการสังเกตจนทำให้เกิดการเทียบแนวเทียบผิด ซึ่งการสังเกตจะช่วยให้สรุปหลักเกณฑ์ในการสะกดคำให้ถูกต้องได้

เฟอร์นาล (Femald, 1967 : 183 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทรแป้น, 2552 : 46) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเขียนสะกดคำของนักเรียน สืบเนื่องมาจากการสอนสะกดคำในโรงเรียนมักจะใช้เวลาจำกัด ทำให้นักเรียนไม่สามารถที่จะเรียนได้และไม่สนใจกับกฎการเขียนที่ใช้ได้ผลแล้วและได้รับประสบการณ์ที่ผิดจากสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ และคำศัพท์ที่เรียนมีจำนวนมาก ตลอดจนการที่นักเรียนภาษาไทยควบคู่กับภาษาทำให้จำได้ยากและเกิดจากปัญหาจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา ทางสมอง เป็นต้น

ฟิตเจอร์ราลด์ (Fitzgerld, 1967 : 245 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทรแป้น, 2552 : 46) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำ เนื่องมาจากนักเรียนไม่สนใจต่อการเรียนสะกดคำและวิธีสอนของครูประสิทธิภาพ เช่น ครูไม่เตรียมการสอน เด็กไม่ได้รับการสอนสะกดคำที่ถูกต้องทำให้เสียเวลากับการเรียน โดยไม่รู้วิธีสอนสะกดคำ

จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าปัญหาของการเขียนสะกดคำผิด มีหลายสาเหตุ

แต่สาเหตุที่สำคัญของการเขียนสะกดคำ ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ตัวนักเรียนเองและวิธีการสอนของครู ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้เป็นสำคัญ

แบบฝึกทักษะ

นวัตกรรมทางการศึกษา ถือได้ว่ามีความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง แบบฝึกทักษะเป็นนวัตกรรมประเภทหนึ่ง ที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมาย ฉะนั้นแบบฝึกทักษะจึงมีความจำเป็นและมีประโยชน์มาก เพราะนอกจากจะช่วยสร้างประสบการณ์เสริมความรู้ เพิ่มทักษะให้นักเรียนแล้วยังช่วยแบ่งเบาภาระของครู ได้อย่างดี มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ความหมายของแบบฝึกทักษะ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 147) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่อำนวยความสะดวกการเรียนภาษาไทยแบบฝึกหัดเสริมทักษะเป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะที่เพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ท้ายหนังสือเรียน

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 483) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึงแบบฝึกหัด หรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่าง ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2544 : 130-134) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่าแบบฝึก หรือแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกเสริมทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริม สำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกอยู่ที่ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

อุษา ชันแจ่ม (2545 : 17) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะหรือแบบฝึกหัด หมายถึงงานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำ เพื่อเป็นการฝึกฝนหรือทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ

ศกุนา เลิกนอก (2545 : 22) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง สื่อการสอนที่สร้างขึ้น เพื่อให้นักเรียนนำความรู้ที่เรียนแล้วไปใช้เพื่อให้เกิดทักษะมากยิ่งขึ้น

ความหมายข้างต้นอาจสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งสำหรับนักเรียนปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เกิดความชำนาญ และ

มีทักษะเพิ่มขึ้น

2. ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น คือ แบบฝึกเพราะนักเรียนได้มีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้ว มาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

3. ลักษณะของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนในสิ่งที่เรียนมาอย่างสม่ำเสมอ จึงควรที่จะมีรูปแบบหรือลักษณะที่น่าสนใจ ดังที่นักการศึกษาได้สรุปไว้ว่า

ดวงเดือน อ่อนน่วม และคนอื่น ๆ (2537 : 37) ได้เสนอลักษณะของชุดฝึกทักษะไว้ว่าชุดฝึกทักษะที่ดีควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวจนเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก
2. ควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงความมุ่งหมายของการฝึกลงทุนน้อย ใช้ได้นาน และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ควรใช้ภาษาและภาพในแบบฝึก ให้เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ และไม่เบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. ควรมีทั้งที่กำหนดคำตอบให้ และฝึกให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความหรือรูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและสนใจ เพื่อให้เกิดความพึงพอใจ และเพลิดเพลินใจ
6. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้อำนาจค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตนเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
7. ควรมีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้เด็กทุกระดับประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด
8. ควรเร้าความสนใจของนักเรียนตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. ควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ดีทั้งในและนอกห้องเรียน

10. ควรเป็นแบบฝึกที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

เอมเมอร์ล (Emerald 1964 : 133-135 ; อ้างถึงใน กุทัยรัตน์ ทิพวรรณ. 2545 : 16) ได้เสนอลักษณะของชุดฝึกทักษะไว้ว่าชุดฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาควรมีรูปภาพในแบบฝึก เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์พร้อมกับความหมายของคำ

ลอเรนซ์ และเฮเดน (Lawrence and Hayden 1972 : 62-72 ; อ้างถึงใน กุทัยรัตน์ ทิพวรรณ. 2545 : 46) ได้เสนอลักษณะของชุดฝึกทักษะไว้ว่า ควรใช้ภาพที่เป็นสิ่งของหรือภาพที่นักเรียนเคยเห็นเพื่อนำไปสู่พยัญชนะ นอกจากจะใช้รูปถ่ายช่วยในการเขียนสะกดคำแล้วครูควรใช้การทาบปัญหาเข้ามาช่วยในการเขียนสะกดคำ เช่น ให้นักเรียนทาบสิ่งของที่ครูบอกลักษณะให้ ทาบปัญหาเกี่ยวกับคำทาบพยัญชนะต่างๆ

สรุปได้ว่า ลักษณะของชุดฝึกทักษะนั้นควรมีรูปแบบที่น่าสนใจ มีภาพประกอบไม่มากหรือน้อยจนเกินไป ควรมีความเหมาะสมกับวัย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเองและในแบบฝึกควรมีทุกระดับของแบบฝึก ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง ยาก เพื่อให้เด็กทุกคนสามารถทำแบบฝึกได้ทุกคนไม่ว่าเด็กจะเรียนเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน

4. หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ

โรจนา แสงระวี (2531 : 30) ได้กล่าวถึง การสร้างแบบฝึกทักษะว่าต้องคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยดูความพร้อม ระดับสติปัญญา ความสามารถ ความเหมาะสมในการใช้สำนวนภาษา ซึ่งทำให้นักเรียนสนใจที่จะนำเอาแบบฝึกที่ครูสร้างขึ้นนี้แก้ไข ข้อบกพร่องหรือส่งเสริมทักษะทางภาษาให้ดีขึ้น

จากหลักการดังกล่าว จึงพอสรุปเป็นหลักการในการสร้างแบบฝึกได้ ดังนี้

1. ต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยา
2. เนื้อหาต้องไม่ยากเกินไป
3. ควรเป็นสื่อที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์
4. ควรมีหลายๆ รูปแบบ หลากๆ กิจกรรม

5. ประเภทและลักษณะที่ดีของแบบฝึกทักษะ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2537 : 167) ได้ให้รูปแบบหรือลักษณะของแบบฝึกทักษะไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. แบบฝึกทักษะที่เป็นบัตรคำสั่ง
2. แบบฝึกหัดเสริมที่เป็นใบงานหรือใบกำหนดงาน
3. แบบฝึกหัดเสริมที่เป็นชุดแบบฝึกหัดเสริม

วิชัย เพ็ชรเรือง (2531 : 77) ได้สรุปแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกต้องมีเอกภาพ และความสมบูรณ์ในตัวเอง
2. เกิดจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม
3. ครอบคลุมลักษณะวิชาโดยบูรณาการให้เข้ากับการอ่าน
4. ให้แนวคิดใหม่ในการจัดกิจกรรม
5. สนองความสนใจใคร่รู้ และความสามารถของผู้เรียนมีส่วนร่วมใน

การเรียนเต็มที่เน้นการแก้ปัญหา

6. คำนึงถึงพัฒนาการวุฒิภาวะของผู้เรียน
7. ครูและนักเรียนมีโอกาสวางแผนร่วมกัน
8. ควรเน้นสิ่งที่น่าสนใจถือเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่พอสมควร

6. แนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 145-146)

ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแบบฝึก โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. สำรวจปัญหาและความต้องการ โดยรวบรวมปัญหาต่างๆ จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู และสำรวจการผ่านจุดประสงค์ใน ป. 01
2. กำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแบบฝึกให้ชัดเจนเพื่อให้ทราบว่าสร้างแบบฝึกเพื่ออะไร ต้องการให้นักเรียนเป็นอย่างไร
3. วิเคราะห์คำในจุดประสงค์ว่าประกอบด้วยคำ และความหมายอย่างไร คำไหนมีปัญหาในการอ่าน และเขียน ให้จดบันทึกไว้
4. ศึกษาจิตวิทยาการเรียนรู้อะไรและจิตวิทยาของนักเรียนในแต่ละชั้นว่าเด็กแต่ละวัยมีความสนใจอะไร
 - 4.1 ความใกล้ชิด คือ ถ้าใช้สิ่งเร้าและตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพอใจแก่นักเรียน
 - 4.2 การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ทำซ้ำๆ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ
 - 4.3 กฎแห่งผล คือ การที่ผู้เรียนได้ทราบผลการทำงานของตนเอง

ค้ำานการเฉลยคำตอบ จะช่วยให้ผู้เรียนทราบความบกพร่อง เพื่อปรับปรุงแก้ไข และสร้าง ความพอใจแก่ผู้เรียน

5. กำหนดกรอบการสร้างชุดแบบฝึกหัดว่าควรประกอบด้วยอะไรบ้าง มีกิจกรรมอะไรบ้าง มีความยาวเพียงไร จะนำเสนอรูปภาพหรือไม่

6. ลงมือสร้างแบบฝึกหัดแต่ละชุด นำแบบฝึกหัดนั้นไปให้ผู้ชำนาญการตรวจสอบ ความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา เช่น ครูผู้สอนภาษาไทยที่มีประสบการณ์ หรือ ศึกษานิเทศก์ หรือนำไปใช้กับนักเรียน 5 คน เพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่อง

สรุปหลักการสร้างแบบฝึกหัดทักษะ ควรดำเนินการตามขั้นตอนคือ สำรวจปัญหา และความต้องการ กำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา ศึกษาจิตวิทยา กำหนดกรอบการสร้าง การประเมินผล และการปรับปรุง

7. ประโยชน์ของแบบฝึกหัดทักษะ

กิฟลี วรรณจีปี (2534 : 105 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทร์เป็น. 2552 : 38) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยมีคุณค่าหรือประโยชน์ ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในวิชาทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอน ที่ช่วยให้ลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างมีระเบียบทั้งระบบ เริ่มตั้งแต่จุดมุ่งหมาย กระบวนการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพมาก เพราะได้ผ่านการทดลอง หาประสิทธิภาพมาแล้ว

2. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมดูแล เอาใจใส่จากครูดัว

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถ ทางด้านภาษาต่างกัน การให้ทำชุดแบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาไทยที่เหมาะสมกับความสามารถ เด็ก จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จทางด้านจิตใจมากขึ้น

4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทนโดยกระทำ ดังนี้

4.1 ฝึกทักษะทันทีหลังเด็กได้เรียนรู้แล้วในเรื่องนั้น ๆ

4.2 ฝึกทักษะหลาย ๆ ครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

5. แบบฝึกใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน หลักจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม สามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนตนเองต่อไป

6. การให้เด็กทำแบบฝึกช่วยให้ครู ได้มองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ได้ทันที ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าแบบฝึกทักษะมีประโยชน์ดังนี้

6.1 ช่วยแก้ปัญหาของบพร่องทางการเรียนของนักเรียน

6.2 ช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

6.3 เป็นสื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาได้ดีขึ้น

สรุป แบบฝึกทักษะเป็นส่วนสำคัญมากและจำเป็นในการนำไปใช้จัดกิจกรรม การเรียนการสอนเป็นการฝึกฝนให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษา ซึ่งจะส่งผลทำให้ ประสิทธิภาพทางการเรียนสูงขึ้น

ความพึงพอใจ

ในการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ มีความจำเป็นต้องศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนต้องเรียนด้วยตัวเองและมีปฏิสัมพันธ์กับแบบฝึกทักษะ เพื่อนำผลของการศึกษาความพึงพอใจมาปรับปรุงบทเรียนให้ดียิ่งขึ้น

1. ความหมายของความพึงพอใจ

กิติมา ปรีดีคิลก (2529 : 321) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ของงาน และผู้ปฏิบัติงานนั้น ได้รับการตอบสนองความต้องการของเขาได้

พิน คงบุล (2529 : 389) ได้สรุปว่า ความหมายของความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน คือ ความรู้สึกชอบ ยินดี เต็มใจ หรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีต่องานที่เขาปฏิบัติความพึงพอใจเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการ ทั้งด้านวัตถุและจิตใจ

สลใจ วิบูลกิจ (2534 : 42) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพอารมณ์ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงานและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลนั้น ๆ

ปรียาพร วงษ์อนุตรโรจน์ (2534 : 143) ได้กล่าวถึง ความพึงพอใจในการทำงานไว้ว่า หมายถึงความรู้สึกรวมของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวกเป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงานและได้รับผลการตอบแทน คือผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำ

ให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงาน รวมทั้งการส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

เคนส์คีย์ อิงอาจ (2547 : 86) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความยินดีหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงาน ต่อบุคคล ต่อองค์กรหรือสิ่งอื่น ๆ ที่พอใจ และทำให้มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ปฏิบัติตามแนวทางที่ตั้งไว้ในทางบวก

สุพิตร สมหนองหว้า (2547 : 86) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องดำเนินกิจกรรมนั้นๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

เพชร แก้วกาหลง (2549 : 55) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ในทางบวกและเป็นความรู้สึกพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจที่มีต่อการทำงานที่ได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนจนบรรลุผลหรือเป้าหมายในการเรียนรู้

ทองพูน ศิริมนตรี (2549 : 40) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกพอใจ เต็มใจชอบใจที่จะปฏิบัติงานนั้นให้เสร็จ

แอปเปิลไวท์ (Applewhite, 1965 : 6 ; อ้างถึงใน ละมุด จันทร์เพ็ญ, 2552 : 99) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความหมายกว้างรวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วย การมีความสุขที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นที่เข้ากันได้ มีทัศนคติที่ดีต่องานด้วย

มอร์ส (Morse, 1955 : 27 ; อ้างถึงใน ละมุด จันทร์เพ็ญ, 2552 : 98) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถถอดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนอง ความเครียดก็จะลดน้อยลงหรือหมดไป ความพึงพอใจก็จะมากขึ้น

กู๊ด (Good, 1973 : 161 ; อ้างถึงใน ละมุด จันทร์เพ็ญ, 2552 : 98) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึงสภาพหรือระดับความพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

จากความหมายของความพึงพอใจ ที่มีผู้ให้ความหมายไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือ การปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผล

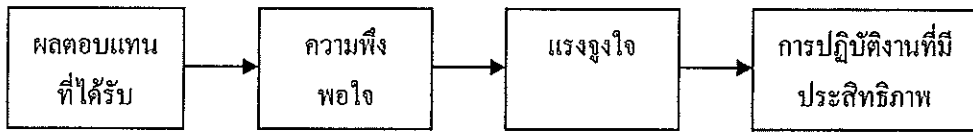
2. แนวคิดในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจ

สก๊อต (Scott, 1970:124 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทร์แป้น, 2552 : 101) ได้เสนอแนวคิดเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้เกิดผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะ ดังนี้

1. งานควรมีความสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงาน และการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมีลักษณะดังนี้
 - 3.1 คนทำงานมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมาย
 - 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
 - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์ หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัดและสามารถค้นพบคำตอบได้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษา จึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือปฏิบัติงานมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะคือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง ทัศนะตามแนวคิดดังกล่าวสามารถแสดงดังภาพประกอบที่ 1



แผนภาพที่ 1 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ (สมยศ นาวิการ, 2521 : 155)

จากแนวคิดดังกล่าว ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานที่ถูกเชื่อมโยงโดยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Reward) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้ ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น (สมยศ นาวิการ, 2521 : 119)

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลคันความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้การความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนรับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหามาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับการยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์

ของชีวิตมากนักน้อยเพียงใด นั่นคือสิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

บริบทโรงเรียนหนองกวางคูราษฎร์บำรุง

โรงเรียนหนองกวางคูราษฎร์บำรุง ตั้งอยู่บ้านหนองกวาง หมู่ที่ 5 ตำบลนาเชือก อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 46120 โทรศัพท์ 043 - 890149

1. ข้อมูลอาคารสถานที่

โรงเรียนหนองกวางคูราษฎร์บำรุง มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 10 ไร่ มีอาคารเรียน 1 หลัง โรงอาหาร 1 หลัง ห้องสมุด 1 หลัง เวทีลานกิจกรรม 1 แห่ง สนามฟุตบอล 1 สนาม สนามตะกร้อ 1 สนาม สนามวอลเลย์บอล 1 สนาม ส้วม 2 หลัง 5 ที่ ที่ปีสตาเว ชาย 1 หลัง

2. ข้อมูลข้าราชการครูและลูกจ้างประจำ

ที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	วิทยฐานะ	เลขที่ตำแหน่ง	เงินเดือน	
					อันดับ	ขั้น(บาท)
1	นายเสมียน คำเพราะ	ผอ. โรงเรียน	ชำนาญการ	3781	ค.ศ.2	33,540
2	นายชิน หอมชื่น	ครู	ชำนาญการ พิเศษ	3476	ค.ศ.3	23,230
3	นางถนอม ชนดีชัย	ครู	ชำนาญการ พิเศษ	3783	ค.ศ.3	35,360
4	นางปราณี ภูทะวัง	ครู	ชำนาญการ	3785	ค.ศ.2	20,220
5	นางประสงค์ ภูพานไร่	ครู	ชำนาญการ	3786	ค.ศ.2	21,980
6	นายประจักษ์ ปาสาโพธิ์	นักการ การโรง	ชำนาญการ	-	-	5,080

3. ข้อมูลนักเรียนปัจจุบัน

โรงเรียนหนองกวางกูรราษฎร์บำรุง เปิดทำการสอน 2 ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล 1 และอนุบาล 2) และระดับประถมศึกษา (ช่วงชั้นที่ 1-2) มีเขตบริการ 1 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 5 บ้านหนองกวาง และนอกเขตบริการ หมู่ที่ 12 บ้านโนนสวรรค์ ในปีการศึกษา 2553 มีนักเรียนดังนี้

จำนวนนักเรียนโรงเรียนหนองกวางกูรราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา 2553

ระดับชั้น	จำนวนห้อง	จำนวนนักเรียน			หมายเหตุ
		ชาย	หญิง	รวม	
ระดับก่อนประถมศึกษา					
อนุบาล 1	1	-	5	5	
อนุบาล 2	1	5	3	8	
รวม	2	5	8	13	
ระดับประถมศึกษา					
ประถมศึกษาปีที่ 1	1	9	1	10	
ประถมศึกษาปีที่ 2	1	4	-	4	
ประถมศึกษาปีที่ 3	1	3	2	5	
ประถมศึกษาปีที่ 4	1	2	4	6	
ประถมศึกษาปีที่ 5	1	6	1	7	
ประถมศึกษาปีที่ 6	1	2	2	4	
รวม	6	26	10	36	
รวมทั้งสิ้น	8	31	18	49	

4. ผลงานดีเด่นของโรงเรียน

- 4.1 ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาในการประเมินรอบสอง จากสมศ.
- 4.2 โรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ ระดับเหรียญทอง
- 4.3 ได้รับรางวัลชนะเลิศห้องสมุดมีชีวิตระดับประถมศึกษา ระดับกลุ่มโรงเรียนเขาพระนอน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2

5. การพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตามปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนา / มาตรการศึกษา โดยได้จัดทำแผนพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและ กำหนดยุทธศาสตร์ ระดับสถานศึกษา 2546 ถึง 2550

5.1 ภารกิจ

จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2 ระดับ คือ

1. ระดับปฐมวัย อายุ 6-7 ปี
2. ระดับประถมศึกษา

โดยจัดให้บุคคลมีสิทธิ และโอกาสเสมอภาคกันทั้งบุคคลที่มีความบกพร่อง และบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน เน้นการจัด กิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงมากที่สุด ฝึกการปฏิบัติให้ได้ ทำเป็น คิดเป็น เป็นคนดี เก่ง และมีความสุข รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตร

5.2 ปรัชญาโรงเรียน

การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม

5.3 วิสัยทัศน์ของโรงเรียน

โรงเรียนก้าวหน้า พัฒนาคุณภาพการศึกษามีมาตรฐาน ยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมุ่งสู่ความเป็นเลิศ

5.4 คำขวัญ

คุณธรรมนำวิชาการ ประสานชุมชน บุคคลรอบรู้ ครูมืออาชีพ

5.5 นโยบาย

5.5.1 ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูทุกคนต้องมี แผนการเรียนอย่างเหมาะสม

5.5.2 ยกกระดับผลการเรียนให้สูงขึ้น โดยการวัดผล ประเมินผล และนำผล ไปปรับปรุงการเรียนการสอนและสอนซ่อมเสริมให้กับเด็กที่เรียนอ่อน

5.5.3 จัดนิเทศอย่างทั่วถึง และมีระบบเพื่อสนับสนุนการสอนของครู

5.5.4 ส่งเสริมการทำงานร่วมกันตามกระบวนการประชาธิปไตย โดยจัด มีคณะกรรมการนักเรียนบริหารงานโรงเรียน

5.5.5 ส่งเสริมพัฒนาด้านคุณธรรมจริยธรรม จัดกิจกรรมทางศาสนาขึ้น

ในโรงเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เน้นให้นักเรียนเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว

5.5.6 สนับสนุนนโยบายของนโยบายของรัฐเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

5.5.7 ส่งเสริมสนับสนุนใช้ทรัพยากรท้องถิ่น

5.6 เป้าหมาย

5.6.1 นักเรียนเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นคนเก่งสามารถคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ได้เหมาะสมตามวัย

5.6.2 ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5.6.3 ครูใช้สื่อเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล

5.6.4 ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและพัฒนาโรงเรียนให้มีมาตรฐาน

5.6.5 ทุกคนได้แสดงออกทางศิลปะ ดนตรี กีฬา ห่วงไกลยาเสพติด

5.7 พันธกิจ

5.7.1 จัดกิจกรรมพัฒนาความพร้อมเด็กปฐมวัย

5.7.2 บุคลากรจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5.7.3 มีพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้และทักษะการใช้เทคโนโลยี

5.7.4 ส่งเสริมครู นักเรียน มีคุณธรรม จริยธรรม

5.7.5 จัดสภาพแวดล้อมเอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

และเป็นแบบอย่างที่ดีต่อชุมชน

5.7.6 ส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและพัฒนาโรงเรียน

โครงสร้างการบริหารแบ่งออกเป็น 4 ฝ่าย คือ

1. ฝ่ายบริหารวิชาการ
2. ฝ่ายบริหารบุคคล
3. ฝ่ายบริหารงบประมาณ
4. ฝ่ายบริหารทั่วไป

5.8 การจัดการเรียนการสอน

โรงเรียนหนองกาวจุกราษฎร์บำรุง เปิดสอนระดับก่อนประถมศึกษาถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จัดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในระดับ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมี 8 กลุ่ม คือ สารการเรียนรู้
ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา พลศึกษา
การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
จำนวนชั่วโมงที่จัดให้นักเรียนทั้งปีช่วงชั้นที่ 1 เท่ากับ 1,000 ชั่วโมง
จำนวนชั่วโมงที่จัดให้นักเรียนทั้งปีช่วงชั้นที่ 2 เท่ากับ 1,200 ชั่วโมง
จำนวนชั่วโมงสารการเรียนรู้เพิ่มเติม จัดให้มีในช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 40 ชั่วโมง
คิดเป็นร้อยละ 3.33 ต่อปีการศึกษา

แผนการเรียนรู้/ จุดเน้นการพัฒนาผู้เรียนที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ คือ
ภาษาไทย (การอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน) คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว ลูกเสือ
เนตรนารี และดนตรีนาฏศิลป์

5.9 ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

โรงเรียนหนองกวางวราราชบุรีบำรุง ได้ตั้งเกณฑ์มาตรฐานในการวัดผล
และประเมินผลในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ จากรายงานคุณภาพการศึกษาประจำปี 2550 - 2551
กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีปัญหามากที่สุด คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียนกำหนด ผลการประเมินจากสมศ.ในระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก็ต่ำมาก เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังอ่านหนังสือไม่ออก
เขียนไม่ได้ ทางโรงเรียนจึงมอบหมายให้ฝ่ายงานวิชาการ จัดทำแผนยกระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน และได้จัดทำโครงการแก้ไขปัญหาคำอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ขึ้น นอกจากนี้
ยังมีนโยบายให้ข้าราชการครูจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวให้ได้ตามเกณฑ์
มาตรฐานต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ณัฐวดี สอนบุตร (2542 : 83) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้ชุดฝึกการเขียน และศึกษาความสนใจของนักเรียนที่มีต่อ
ชุดแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สูงกว่านักเรียนก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีความสนใจต่อชุด
ฝึกการเขียน

พนมวัน วรคลัง (2542 : 74) ได้ศึกษาถึงผลจากการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการทดลองพบว่า แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการ (E1) และผลลัพธ์ (E2) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 85.74 / 82.11 และหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดการเขียนเท่ากับ .7 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พิมล แจ่มแจ้ง (2542 : 85) ได้ศึกษาการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 89.22 / 82.01

อัมพวรรณ โคนโกลี (2550 : 114) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประวีณา เอ็นดู (2545 : 128) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า แผนการเรียนรู้ภาษาไทยการอ่านและการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 83.33 / 86.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ดีขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย

ปิยาภรณ์ สร้อยระย้า (2547 : 65) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 87.70 / 84.13 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7104 ซึ่งหมายความว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 71.04 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุขุมลย์ ฐานมัน (2547 : 87) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย เรื่อง ไชยเชษฐ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์

80 / 80 ศึกษาดัชนีประสิทธิผล ดัชนีประสิทธิผลของแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก มีค่าเท่ากับ 0.73 ซึ่งหมายความว่า แผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีความเป็นไปได้ ที่ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นร้อยละ 73

ชวลิต ชาวหนองแสน (2549 : 66) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแผนการเรียนรู้ ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนคำยาก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกระบวนการกลุ่มที่ใช้ แบบฝึกทักษะ ผลการวิจัยพบว่า แผนการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนคำยาก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกระบวนการกลุ่มที่ใช้แบบฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.71 / 82.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.6131 หมายถึงนักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 61.31

ชวลิตพร มณีนิล (2549 : 71) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การสะกดคำยากและการใช้คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยแบบฝึกทักษะ ผลการวิจัยพบว่า แผนการสอนเรื่องการสะกดคำยากและการใช้คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.93 / 85.00 ดัชนีประสิทธิผล ของแผนการสอนมีค่าเท่ากับ 0.6845 คิดเป็นร้อยละ 68.48 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อ แบบฝึกทักษะ มีค่าเท่ากับ 4.75 หมายความว่า มีความเหมาะสมมากที่สุด

ทองพูน ศิริมนตรี (2549 : 74 - 75) ได้วิจัยเรื่อง พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนและกระบวนการ เรียนภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเมืองเสื่อ พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด มีคะแนนเฉลี่ย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทองเหรียญ มอนโรตอง (2550 : 73) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการ เรียนรู้ เรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 22 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบ้านหนองตอ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ชัยภูมิ เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 83.34 / 89.77 และดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.6785 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้า ในการเรียน ร้อยละ 67.85

ฉิรนุช เป้าวันดี (2552 : 92-93) ได้วิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ประกอบกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนอนุบาลลำปลายมาศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 23 คน ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.82/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.7594 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 75.94 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการอ่านและการเขียนคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน อยู่ในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

อาร์เมด (Ahmed, 2000 : 273-A ; อ้างถึงใน ละมุล จันทร์แป้น, 2552 : 109) ได้ศึกษาพัฒนาแบบแผนการสะกดคำตามหน่วยเสียงและตามอักขรวิธีในชั้นประถมศึกษาของสหรัฐ โดยได้ออกแบบการทดสอบการรู้จักการสะกดคำเบื้องต้นและนำไปทดสอบเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึง 5 จำนวน 390 คน แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยคำที่ไม่มี ความหมายพยางค์เดียวและสองพยางค์จำนวน 35 คำ และมุ่งเป้าไปที่แบบแผนการสะกดคำ 3 แบบแผน ถอดรหัสหน่วยเสียงอย่างเดียว ความรู้เรื่องกฎอักขรวิธีอย่างเดียว และการรวม การถอดรหัสหน่วยเสียงกับหน่วยความรู้ในคำคำเดียว ผลการศึกษาพบว่า แนวโน้มทางการพัฒนาที่ชัดเจนในแบบแผนการสะกดคำทั้งสามแบบแผนในทั้ง 4 ระดับการเรียนปรากฏว่าแนวโน้มของพฤติกรรมเหมือนกัน และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับ 4 ระหว่างชั้นปีที่ 2 กับ 5 ระหว่างชั้นปีที่ 3 กับ 4 และระหว่างชั้นปีที่ 3 กับ 5 ภายในแต่ละชั้นมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการปฏิบัติระหว่างแบบแผนการสะกดคำอย่างเดียวกับแบบแผนการสะกดคำตามอักขรวิธีอย่างเดียว และระหว่างแบบแผนการสะกดคำแบบถอดรหัสหน่วยเสียงอย่างเดียวกับแบบแผนการสะกดคำทั้ง 3 แบบแผนที่ประเมินแล้วนั้นคำที่ต้องการรู้เรื่อง กฎของอักขรวิธียากที่สุด เนื่องจากมีการสะกดคำที่มีการเปลี่ยนแปลงทางหน่วยคำและหน่วยเสียงเป็นอยู่ด้วย ทำให้มีความผิดพลาดในการสะกดคำที่สุด

ฮากันสัน (Hakanson. 2001 : 579-A. ; อ้างถึงใน ละมุล จันทร์แป้น. 2552 : 110) ได้ศึกษาผลการเรียนการสอนการสะกดคำในบริบทที่มีต่อนักเรียนในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีความสามารถในการสะกดคำจากต่ำไปถึงสูงใช้เวลา 10 สัปดาห์ ไม่มีการสอนการสะกดคำ โดยตรงแบบทดสอบก่อนและหลังการสอนใช้เปรียบเทียบผลของความรู้ทางการสะกดคำทั่วไปของนักเรียนนอกเวลาสอน ผลการทดสอบก่อนและหลังการสอนให้เห็นว่าการฝึกสะกดคำในบริบทไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อความรู้ทางการสะกดคำโดยรวม การฝึกการสะกดคำโดยแยกเดี่ยวออกมาพบด้วยว่ามีผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่าผลของการฝึกสะกดคำในบริบท

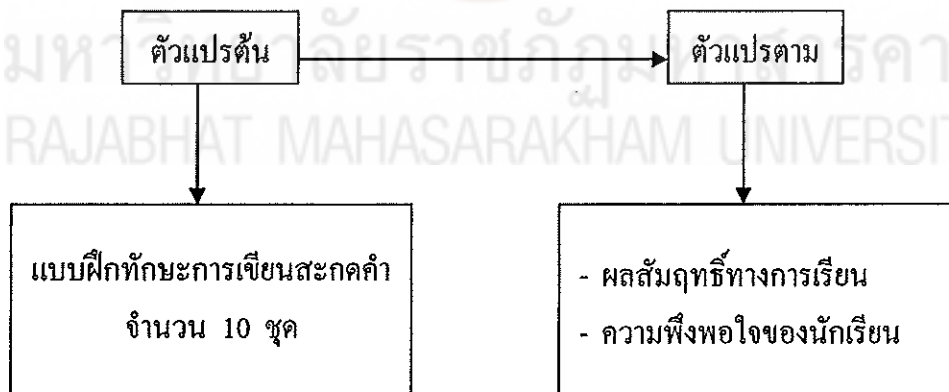
ลาเวลล์ (Lavelle. 2002 : 817-A. ; อ้างถึงใน ละมุล จันทร์แป้น. 2552 : 111) ได้วิจัยเพื่อประเมินรู้หนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือการประเมินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 20 ในความแตกต่าง 3 ด้านกับความแตกต่าง 4 ด้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างปีการศึกษา โดยใช้แบบวัดการรู้หนังสือ 5 ชนิด ได้แก่ แบบวัดการอ่าน ความเข้าใจ คำศัพท์ในคำที่มองเห็นในหลักการพื้นฐานการเขียนคำศัพท์ และการสะกดคำเชิงพัฒนา ผลการศึกษาพบว่า การประเมินต้องมุ่งเน้นวิธีการที่เราใช้แบบประเมินในบริการความสำเร็จของนักเรียน ไม่ใช่มุ่งเน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ไม่ใช่มุ่งเน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ครูควรคาดหวังประโยชน์ที่ได้รับมาจากนักเรียนทุกคน ในขณะที่การศึกษาครั้งนี้ปรากฏชัดว่าได้รับประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญในทั้ง 2 วิธีที่แตกต่างกัน โดยภาพรวมแล้วการศึกษาครั้งนี้ พบว่านักเรียนที่มีการประเมินแตกต่างกัน 4 ด้าน แตกต่างกันในด้านความรู้หนังสือของตน ซึ่งสัมพันธ์กับแบบวัดทางการรู้หนังสือโดยการปฏิบัติในระดับการรู้หนังสือที่สูงขึ้น และพบว่า ทิศทางการก้าวหน้าทางการรู้หนังสือของนักเรียนไม่แตกต่างกันระหว่างทั้งสองกลุ่มโดยความก้าวหน้าทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตาม ในตอนปลายความก้าวหน้าในการรู้หนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้รับผลจากปริมาณและจังหวะเวลาของความแตกต่างของแบบประเมินในปีการศึกษานั้นจากการสอนตามลำดับที่กำหนดไว้ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การฝึกสะกดคำในบริบทของการเขียนของเรา มีผลต่อความรู้ทางการสะกดคำโดยรวมมากกว่าการฝึกสะกดคำที่แยกออกมาเดี่ยว ๆ ถึงแม้ทั้งสองวิธีนั้น จะปรับปรุงความรู้ทางการสะกดคำโดยทั่วไปให้ดีขึ้นก็ตาม

สรุปพบว่า การเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนการเขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้แบบฝึก

ทักษะยังช่วยให้การเรียนรู้น่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อสาระที่เรียน แบบฝึกทักษะจึงเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพื่อเพิ่มความพึงพอใจในการเรียน การเขียนสะกดคำให้เป็นไปด้วยความสนุกสนานและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์นำมาเป็นกรอบความคิดการวิจัยครั้งนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาในการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย พบว่า นักเรียนยังมีปัญหาในการเขียนสะกดคำอยู่มาก ซึ่งพบได้จากการตรวจแบบฝึกหัด การให้เขียนตามคำบอก และจากผลการสอบตามรายจุดประสงค์ ปัญหานี้จึงควรได้รับการศึกษาและหาแนวทางแก้ไข สาเหตุของปัญหาดังกล่าวอาจเนื่องมาจาก นักเรียนเรียนคำโดยไม่เข้าใจความหมายของคำ ขาดแบบฝึกหัด หรือจากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพียงพอ เพราะการเขียนสะกดคำ เป็นทักษะทางภาษาที่ต้องการการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จึงเกิดการเรียนรู้ จำได้และนำไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างชุดการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยได้แนวทางจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังภาพประกอบที่ 2



แผนภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย